

אבא אבן רוצה בפירוק הממשלה * הפולשים לעיר חברון רימו את צה"ל * יגאל אלון עורך מירוץ עם מנחם בגין * הרמטכ"ל רוצה בפיתרון * מי בחר בשמואל תמיר?

דרוש: מישאל עמ!

אחידה של עוינות. הם מגבירים את מלחמת-החבלה במימדים גדלים והולכים. זאת האמת. אבל אין זו כל האמת. האם זהו אותו חלק של האמת הצריך להעסיק אותנו, נבחרים העם בישראל?
אנו לא בחרנו בגמאל עבד-אל-נאצר. אנו לא בחרנו במלך חוסיין. אנו בחרנו בממשלת ישראל, בממשלת הליכוד הלאומי, ואלה מופנות שאלותינו ותביעותינו:
מה עשיתם אתם כרי לצקת את המתכת הלוהטת של הניצחון למטה בוע של שלום - המטבע היחיד המצדיק את הקורבנות?
מה עשתה ממשלת הליכוד הלאומי כדי לשבור את חומת העוינות הערבית?
מה עשתה כדי ליצור דינאמיקה של שלום בעולם הערבי?
באילו יוזמות נוספות נקטה כדי ליצור מציאות מדינית חדשה?
אילו החלטות גורליות החליטה כדי להחזיר לישראל את חופש הפעולה במרחב?
שום יוזמה לא ננקטה. שום החלטה לא נתקבלה. שום החלטה לא יכלה כלל להתקבל.

כי ממשלה זו - מטבע ברייתה, מעצם מהותה - אינה מסוגלת לקבל שום החלטה. כי אופי ראש-הממשלה משתקף בהרכב הממשלה כולה:
ממשלה שהפכה לנכנסת-זוטא, שבה מתרוצצות כל המגמות, שבה כל אחד מנטרל כל אחד, ממשלה שהיתה טובה לשבוע של מלחמה, אך היא אסון בשנה שהיתה צריכה להיות שנה של יוזמות שלום.

הטרגי-קומדיה בחברון

האם דרושות לכך הוכחות? האם תיתכן הוכחה טובה יותר מאשר הטרגי-קומדיה המתחוללת כעת בחברון?
הלכה לה קבוצה של אנשים, קבוצה של אנשים בלתי-אחראיים, מטעם תנועה שעם ראשיה נימנים גם פאשיסטים מוצהרים - והתנחלה בבית-מלון בחברון, בבחינת "מלון משוחרר לא יתחר".

קבוצה זו רימתה את שילטונות צה"ל, היא מעלה כאמון המושל היצבאי האחראי לביטחון המדינה ולביטחונם שלהם.
היא מכריזה בעצם קיומה, כי חברון תסופח למדינת ישראל, שעל חברון לא יתכן עוד משא-ומתן עם העם הפלסטיני, או עם העולם הערבי. היא מפריכה קבל עם ועולם את טענת ממשלת-ישראל, שהיא מוכנה לנהל משא-ומתן על הכל, עם הכל, ובכל שעה.

ומה עושה הממשלה? היא הסרת-אונים.
היא לא נותנת גיבוי למושל הצבאי ולמוסדות הביטחון. שני שרי ממשלה רצים לחברון, עורכים מירוץ לחברון, כדי לברך את המתנחלים. ושרי-העבודה, זה שדוגל בסיפוח עמק-הירדן, אך בהתנחלות חברון לחוסין או לפלסטינים, מבטיח למתנחלים שיכון ועבודה, ולמעשה ריבונות ישראל.
ומאז מתרוצצת הממשלה, כחתול המנסה לתפוש את זנבו, כדי לפתור את הכעיה בשקט, לשכיעות רצונם של כולם, ובלבד שלא יהיה צורך בשום החלטה.

עד מתי? כמה דם עוד יישפך?

כבוד היושבראש, מה אפשר לומר על ממשלה זו? אפשר לומר רק זאת: "לדעת רוב הציבור בישראל חובת הממשלה היא לא לשמור על האחזות, אלא להגיע ליד החלטה. אם אי-אפשר להגיע לחלטה כזאת פה אחד, תהיה החובה הראשונה של הממשלה, ועצם זכותה להתקיים, בקבלת החלטה באמצעות הרוב.
אין זכות לממשלה להשתמש מהחלטות ולהצביע על עצמה באחזה ולומר: לא קיבלתי החלטות, אך ראו נא כמה מאוחדת אנכי".

מי אמר זאת? האם איש אופוזיציה? האם שבועון מסויים? האם סיעת-יחיד המדברת בלשון "אנחנו"? לא. אלה הם דברי שרי-החוק, מר אבא אבן, בשבועון "ג'ואיש כרוניקל" לפני שבועיים.

אך ראש הממשלה אינו רוצה. אינו מוכן, אינו מסוגל להחליט. אומנם, אחרי שקרא, כי מחקר מדעי אובייקטיבי, מטעם הביטאון שלו, דבר, גילה ש-41% מאזרחי ישראל מאמינים, כי ניתן להשיג שלום על-ידי הקמת מדינה פלסטינית הקשורה בישראל, ורק 22% רוצים בסיפוח. הוזרו הפרסם כי מגיש עם מנהיגי פלסטין.
ברוך שהחינו. כימעט שנה אחרי כינון הכיבוש הוא מצא סוף-סוף זמן גם לכך.
אך הוא לא הציע להם שום דבר, ולא היה מסוגל להציע, כי לכל הצעה קודמת החלטה, ובלי החלטה כל פגישה כזאת היא בוקי סרוקי.
והשאלה היא: עד מתי? עד מתי יימשך המחדל? כמה דם, כמה דמים, עוד נשלם בגללו?

אשרי עם שכך מדברים קציניו

בהעדר החלטה, יוומה מדינת המובילה לשלום, נאלץ צה"ל לשאת בעול. אנו סומכים על צה"ל כצבא לוחם ומגן. אנחנו סומכים על צה"ל גם מבחינה אחרת: שיסמוך על צלילות הדעה, וימנע שילחוב-יצרים וידאג להערכת נכונה של המצב.
ואני מעלה על נס את דברי ראש המטה הכללי של צבא הגנה לישראל, רבי-אלוף חיים ברילב, המייצג מאין כמותה את רוח המפקדים ואת שיה הלוחמים. כאשר נשאל לגבי הסיכויים לפתור את בעיית הביטחון השוטף, זו שאנו דנים בה היום, הוא אמר: "חיסול התרגוב יבוא כאשר יימצא הסדר ופיתרון לפלסטניאם".
הסדר ופיתרון לפלסטניאם - אשרי עם שכך מדברים קציניו, ואוי לעם שכך אין מדברים מנהיגיו.

דרוש מישאל-עם

כבוד היושבראש, העם רוצה בשלום. יותר מזה: העם מתחיל לראות איך אפשר להשיג שלום.
אני מציע לנכנסת להכריז על מישאל-עם, שבו יביע העם בישראל את דעתו על הכוונה הגורלית בין סיפוח, החזרת שטחים או פדרציה.

בשבוע רגיל של הכנסת עומדת לנגד עינינו בעייה כרונית: איך למצוא הזדמנות להגיד את אשר אנחנו רוצים להגיד. כי סדר-היום נקבע על-ידי הממשלה, והקואליציה שתמה זמן כימעט כל אפשרות להעלות נושאים משלנו על סדר-היום.
בשבוע שעבר - השבוע הראשון של מושב-הקיץ - לא היתה בעייה כזאת. רצינו לשאת שני נאומים עקרוניים: האחד נגד המחודלים של הממ"ש, ואחד נגד היומרות הנפוחות של הסיפוחיסטים. לשתי מטרות אלה יכולנו להגיע, הפעם, בדרך המלך: הצעת התקציב הנוסף של הממשלה איפשרה לנו לדבר על המצב המדיני והבטחוני, והצעת אי-האמון מטעם סיעת המרכז החופשי סיפקה לנו את ההזדמנות הברוכה לדבר, סוף-סוף, על מנחם זה.
הדיון הראשון נסב על נושא כפול: דרישת הממשלה לתקציב נוסף, והצעתה להכריז על מלווה-ביטחון. על כך אמרנו את הדברים הבאים:

כבוד היושבראש, כנסת נכבדה.

לא נרים את ידנו נגד שום הקצבה שיש בה כדי להגן על חיי-ארם. אם דרושות מיליון לירות כדי לחסוך טיפה אחת של דם - נוציא את המיליון.

אולם, בעודנו נותנים את ידנו לביצור הביטחון - נשמיע את השאלה האחת, הגדולה, המהדהדת בארץ, שלא הושמעה אתמול והיום בבית הזה:
מדוע יש צורך בתקציב נוסף זה?

מדוע גדלים צורכי-הביטחון מחודש לחודש?

מדוע יש במאי השנה צורך ב-500 מיליון לירות לביטחון יותר מאשר במרס השנה? מדוע חלה כמצב הביטחוני הרעה כה חמורה, כה מדהימה, עד כי אפילו ממשלת-ישראל ומערכת-הביטחון לא צפו הוצאה זו לפני חודשים מעטים בלבד, כשהוגש לנו תקציב המדינה?

כוח מביא ביטחון, אך לא שלום!

כבוד היושבראש, תקציב נוסף זה הוא הודאה בפשיטת-הרגל של ממשלת הליכוד הלאומי - הודאה בכישלון היסטורי, העולה ברבים והעולה ברם.

ולא שרה-אוצר היה צריך להגיש תקציב נוסף זה לכנסת, אלא ראש-הממשלה. כי לא שר-האוצר אחראי להירדרות מצב המדינה והביטחון. (ובסגוריים אוסיף: אולי הוא אחראי לכך שחות מכל חבר אחר בממשלה, כי הוא אחד ממנהיגי הקומץ המתון והמפוכח בה. אולי מפני שהוא יודע את המחיר.)

קריאה: מה זה? חוקת ציונים לשרים? אורי אבנרי: כן

ראש-הממשלה הוא האחראי ממשלת הליכוד הלאומי היא הנושאת באחריות לעובדה הזועקת מכל קיר הרום בעמק בית-שאן:

ששנה אחרי הניצחון הגדול ביותר בתולדות העם העברי, ניצחון שהיכה את העולם כולו בתדהמה - מצב הביטחון השוטף המור יותר, וצורכי הביטחון הכללי עצומים יותר, מכפי שהיו לפני המלחמה.
כל משפחה בישראל משלמת עתה לביטחון - משלמת ברצון, כי הביטחון קודם לכל -

אינטליגוציה של כיתה אי

על נאום זה ניסה להשיב ח"כ ישראל קרגמן, מטעם מפלגת-העבודה. הוא פתח דבריו ואמר: קרגמן: ברצוני קודם כל להעיר שתיים: שלוש הערות קצרות ביותר לדבריו של חבר הכנסת אבנרי. הוא שאל מדוע יש צורך בתקציב ביטחון גדול וגדל. נדמה לי שעל שאלה זו יכול להשיב כיום כל תלמיד כיתה א' ב-בית-הספר היסודי. האינטליגוציה של תלמידי דים אלה היא כזאת, שהם כבר יכולים להשיב נכון על שאלה זו.
אבנרי: אלה שווה בדיוק לאינטליגוציה שלכם!

סכום של 400 לירות לחודש; פי ארבעה יותר מאשר לפני חמש שנים, פי שנים יותר מאשר בשנה שלפני מלחמת-ששת-הימים!

ואני מעז להינבא: היא תשלם עוד יותר בשנה הבאה, ואולי עוד במחצית השנייה של השנה הזאת.

מה קרה לאותם דיבורים רמים על עוצמת הניצחון, המבטיח שלום לדורות? מה קרה לחלום המתוק שהנה למדו הערבים את הלקח, והנה ייאלצו לבוא אל שולחן הדיונים? עדיין לא עברה שנה והנה קם בבית הזה אתמול דויד בן-גוריון ונשא נאום שאין בו אף לא מילה אחת על שלום, שיש בו השלמה פטאליסטית טוטאלית עם מלחמת-נצח בלתי-ימנעת ובלתי-פוסקת עם העולם הערבי כולו, השלמה החוזרת ומתנגנת בדברי כל הנואמים האחרים בבית הזה!

הכוח הבטיח ביטחון, אך הכוח איננו מבטיח שלום. בשנה זו הופרכה לחלוטין, הופרכה מופית, האשליה כי ככל שנהיה חזקים יותר - כן נכריח את הערבים לעשות עימנו שלום. ואחרי שמתה אשליה זו - שום מדיניות אחרת לא באה במקומה.
אנו יודעים: הערבים אשמים. הם אינם רוצים לבוא אל שולחן-הדיונים. הם מקיימים חוית